

İÇİNDEKİLER

Milyonluk Mücevherler Gitti	8
Annem Atölyemi Köşke Taşdı	16
Ada Kule Dedektiflik Merkezi	22
Acil Durum Toplantısı	29
Köşkte Gizli Araştırma	39
Uçuşa Geçtik Yere Çakıldık	49
Acemi Dedektiflerin Sonu	59
Yemekleri Çalan Hırsız	65
Bahçedeki Sürpriz	75
Bu Kitapta Geçen Bazı Kelimelerin Anlamlarını Merak Ediyorsan...	79

MACERANIN EŞSİZ

RÜVEYDA KÜLYUTMAZ

Ada ile Seda'nın anneanesi.
Hasta ve yaşlı olmasına rağmen,
eğlenceli, gizemli, pek neşeli...

OYA SERDENGEÇTİ

Ada ile Seda'nın annesi.
Kariyerinin zirvesinde.
Çok bilgili, çok saygılı.
Hem duygusal hem akıllı.

EREN DEREN

Karşı köşkün sakini.
Tiyatro oyuncusu derler ona,
sahnelerin tek sahibi...

EFE DEREN

Çok meraklı, biraz haylaz,
hiçbir detay ondan kaçmaz.
Çok düşünür, bulur, çözer,
bisikletle adayı dört döner.

ESRA BORA

Efe'nin can yoldaşı.
Fikirleri düşündürür,
hareketleri
hep güldürür.

KAHRAMANLARI

ADA SERDENGEÇTİ

Kardeşlerin büyük olanı.
Çok sever resim sanatını.
Fırçasıyla uçar gider,
hayalleri suda yüzer.

SEDA SERDENGEÇTİ

Yetenekli, pek neşeli,
herkes sever yaptığı
taklitleri.

ADİL AMCA

Köşkün eli lezzetli aşçısı.
Biraz tonton ama çok tatlı...

NURAN TEYZE

Köşkün eski çalışanı,
hanımının can yoldaşı.

SITKI AMCA

Köşkün bahçıvanı.
Biraz gizemli ama
hep seçer doğru
olanı.

MİLYONLUK MÜCEVHERLER GİTTİ

Anneannem bizi kapıda sevinçle karşıladı. Arka arkaya dizilen bavulları görünce şaşırdı.

**"Hayırdır Oya!" dedi anneme.
"Yoksa beni devreden çıkarıp
güzel köşküme konmaya mı geldin?"**

Arkasından kahkahayı bastı... Onun bu neşeli kahkahalarını sık sık duyardık İstanbul'a geldiği günlerde.

Biz adaya pek uğramazdık. Çünkü annemin sınırlı olan yıllık izinlerini genelde yurt dışı ve yurt içindeki tatillerde geçirirdik.

Kardeşim Seda'nın yüzünden düşen bin parçaydı. Çünkü İstanbul'da bin bir hevesle başladığı tiyatro kursunu yarıda bırakmak zorunda kalmıştı.

Annem, çocukluğunun neşe içinde geçtiği köşke yoğun iş temposu yüzünden uzun süredir gelememişti.

Köşkü satıp bizim eve yakın bir yere taşınması için anneannemle telefonda saatlerce konuştuğunu bilirim. Ne kadar ısrar etse de anneannem kıymetli köşkünü bırakıp da taşınmadı İstanbul'a.

Annemin yıllardır çalıştığı ve yeni genel müdür olduğu işinden ücretsiz izin alıp adaya taşınmasının önemli bir nedeni vardı.

Anneannem alzaymır olmuş ve doktoru **“Bu süreçte hasta kendi düzeninden koparılmalı...”** demiş.

Annem bavulları içeri doğru çekştirirken köşkün emektar çalışanı Nuran teyze yardıma koştu. Bahçıvan Sıtkı amca da bavulları yukarı taşıdı. Hep birlikte akşam yemeği yedik. Daha sonra annem uzun uzun anlattı:

“Anneannenizin evi adanın en büyük ve en görkemli köşkü. Görenler hayranlıklarını gizleyemezler. Dış görünüşü, iç mimarisi, büyük bahçesiyle herkesin dikkatini çeker. Hatta

bazı yabancı turistler satın almayı bile istedi bir ara. Bu köşk anneanneniz için çok değerli çocuklar. Çünkü o bu köşte doğdu. Annemin annesi ve babası evlendikleri ilk yıllarda köşkün büyük bahçesinin bir ucunda yer alan küçük evde yaşamaya başlamışlar. İşleri iyi gidince de bir zaman sonra aynı bahçeye bu büyük köşkü yaptırmışlar.”

**“Vay beee anne!” dedi Seda.
“Benim anneannem karşımda
duruyor. Demek sadece
çocukların değil, annelerin de
anneanneleri oluyor!”**

Seda bu cümleyi öyle bir ses tonuyla söyledi ki sanki sahnede tiyatro oyunundaydı. Herkes bir anda gülmeye başladı.

Anneannem kahkahası durunca bir anda sessizleşti. Gözleri duvardaki resimlere daldı. Onlara uzun uzun baktı. Sorulan soruları cevaplamadı. Annem tedirgin bir hâlde ayağa kalkıp onu odasına çıkardı. Biz de odalarımıza çıkıp uyuduk.

Sabah herkes kahvaltı etmek için giriş kattaki yemek odasında toplandı. Hepimiz masadaydık ama anneannem bir türlü inmiyordu.

Nuran teyze onu uyandırmaya gitti. Bir süre sonra yukarıdan öyle bir gılgık sesi geldi ki yerimizden fırladık. Meğer Nuran teyze anneannemin kapısını açınca odayı darmadağın bulmuş.

Dolaplardaki kıyafetler, bazanın altındaki yastıklar ve ar-
şafklar, komodinin üzerindeki mücevherler hepsi dağınık bir
şekilde yerlerdeymiş. Biz yukarı çıktığımızda Nuran teyze,

**“Hırsız vaaar. Yetişin! Hırsız var!”
diye çığlık çığlığa bağırıyordu.**

Annem, Nuran teyzeye,

“Annem nerede?” diye sordu.

O sırada çok endişelendim. Annemin arkasından odaya baktım. Hırsızın anneanneme zarar vermiş olma ihtimali beni korkutmuştu.

Odada toplanan herkes olayı çözmeye çalışırken anneannem başında fötr şapkası, elinde dirseklerine kadar çektiği siyah eldivenleriyle dışarıdan geldi.

Annem, annesini gördüğüne hiç bu kadar sevinmemiştir. Merdivenleri çıkıp odasının önüne gelen anneannem,

“Odamı kim dağıttı böyle?” diye sordu.

Sıtkı amca çoktan karakolu aramıştı. O sırada açık olan pencereden polis aracı sesi duyuldu.

“Polisleri neden çağırđınız ayol? Babamla olan son fotoğrafımı kaybettim. Odada onu aradım sadece!” dedi anneannem bu kez.

Az önce odayı kimin dağıttığını soran anneannem şimdiyse kendisinin dağıttığını söylüyordu. Annem, polisleri annesinin hastalığından bahsetti. Onlar da bu farklı cevapların sebebini anladı.

Komiser amca hızlı adımlarla içeri girdi. Herkesi odadan çıkarıp inceleme yaptı. Evdeki herkesin bilgisine başvurdu. Anneannemin odasından içi dolu bir mücevher kutusunun kaybolduğunu raporladı.

“Çok garip!” diye yorum yaptı komiser amca. **“Odada maddi değeri yüksek olan başka mücevherler de var. Hırsız onları neden almamış acaba? Sadece bir kutunun çalınması çok garip!”**

Komiser amca ve ekibi, köşkün bütün odalarında arama ve inceleme yaptı. Anneannemin odasının her köşesi didik didik incelendi. Pencere, masa ve kapı üzerinde parmak izi incelemesi yapıldı.

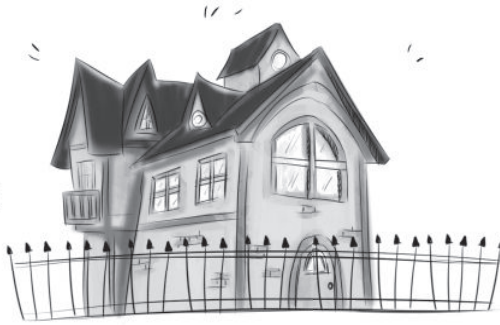
Hizmetçi Nuran teyze, Aşçı Adil amca, Bahçıvan Sıtkı amca, annem, ben ve Seda... Hepimizle tek tek görüşüp bilgi aldılar.

Anneannem en çok babasından kalan elmas kolyeye ve içindeki son fotoğrafa üzölmüştü. Bu arada kimse ona ellerinde eldiven ve başında fötr şapkaıyla sabahın bu vaktinde nereden geldiğini sormayı düşünemedi. Çünkü herkes telaşa kapılmıştı.

Komiser amca ve ekibi tam çıkacağı sırada Bahçıvan Sıtkı amca, son günlerde hava karardıktan sonra bahçede yabancı birini görmüş olabileceğini söyledi. Gördüğü yabancıнын fiziki özelliklerini de sıraladı.

*Bana yakın duran genç polis,
arkadaşının kulağına eğilip
fısıltıyla bir şeyler söyledi.*

ANNEM ATÖLYEMİ KÖŞKE TAŞIDI

Öğleden sonra Seda ile bahçede oynamaya başladık. Seda taklitler yapmayı çok sever. Tiyatro kursunda her türlü taklit denemesini yapıyorlardı.

Bir anda hayvan sesleri çıkarmaya başladı. Farklı köpek havlamalarını taklit ediyordu. Her denemesi sonrasında kahkahalara boğuluyorduk.

Bir anda bahçe kapısı açıldı. Çardağa doğru telaşla benim yaşlarımda bir çocuk geldi.

**“Rüveyda teyze nerede? Siz kimsiniz?
Az önce bir köpek sesi duydum. Yoksa
benim köpeğim burada mı?”**

Seda ile şaşkın şaşkın birbirimize baktık. O sırada Nuran teyze bize limonata getirdi. Çocuğu gördü.

“Hoş geldin Efe. Nasılsın oğlum?”

**“Sorma Nuran teyze!
Bugün Kaptan’ın kayboluşunun
yedinci günü. Onu çok özledim.
Az önce ses duyunca
birden o sandım.”**

“Aaa ben taklit yapıyordum, onu mu duydun?” diye sordu Seda.

Efe bir çırpıda anlattı:

“Annem yurt dışında bir üniversiteye doktora yapmak için başvurmuştu. Burslu bir doktora programına kabul edildi. Bu süreçte annemi çok özlediğim için de babam bana bir köpek aldı. Adını Kaptan koydum. Bir görseniz; kahverengi, kadife tüylü, nasıl tatlı bir şey... Yedi gün önce uyandığımda Kaptan ortadan kaybolmuştu.”

Daha sonra Efe isimlerimizi sordu. Biz adadaki ilk arkadaşımızla kaynaşırken annem heyecanla bahçeye giriyordu.

Efe hemen anneme kendini tanıttı. Annem de ona,

**“O zaman sen çocukken en yakın
arkadaşım olan Eren’in oğlusun.”**

Efe başını sallayarak annemi onayladı.

“Harikaaa!” dedi annem. “Az önce babanla telefonda konuştum. ‘Kızları Efe ile tanıştır’ demişti ama anlaşılan siz o işi çoktan halletmişsiniz.”

Hepimiz aynı anda güldük. Annem, Seda’ya döndü.

“Sana harika bir haberim var. Eren amcan bir tiyatro oyuncusu. Yaz aylarında burada tiyatro dersleri vermeye başlamış. Seni onun kursuna yazdıralım.”

Seda yerinden fırladı. Çığlık çığlığa zıplamaya, tek kişilik dev ekip gibi kolbastı oynamaya başladı. Onun sevinci sona erince annem bana döndü.

Benim üzgün üzgün yere baktığımı gördü.

“Sana da bir sürprizim var küçük hanım” dedi. “Sanat faaliyetlerine ve oyun evine burada da devam edebileceksin.”

Şaşkın şaşkın anneme baktım ve sonra heyecanla ayağa fırladım.

“Hadi bakalım, hepiniz benimle geliyorsunuz. Efe sen de!” dedi annem.

İçeri girdik. Üç katlı köşkün çatı katında odalar vardı. Annem gelmeden önce Nuran teyzeye o odalardan birini temizlemesini söylemiş.

